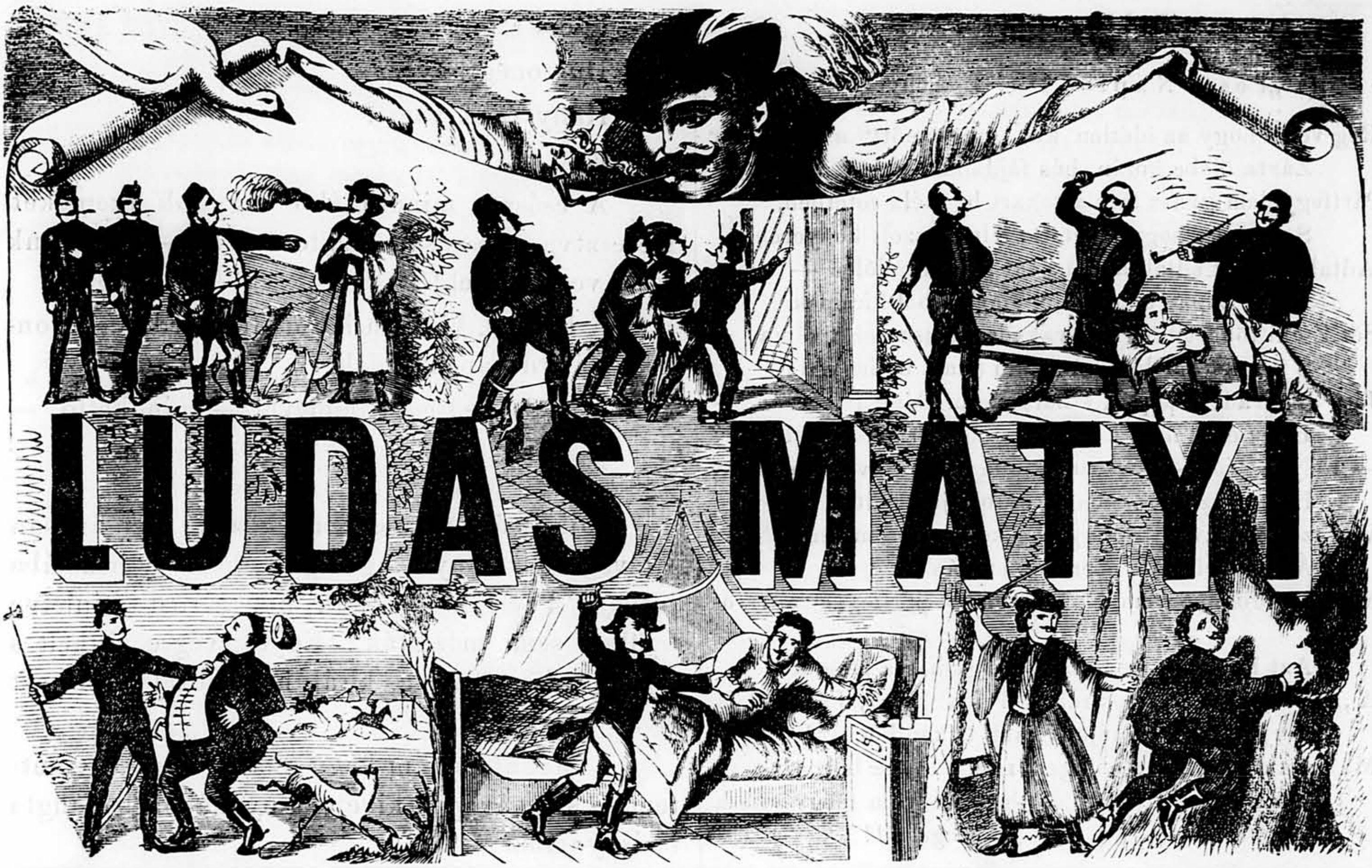

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. szám alá küldendő.	Pest, dec. 28. 1869. 48. szám.	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

A megkeresztezett, és megkutyabőrösödött uj lovagokhoz.

Örömtől zajlik a közösügyes tábor,
Kereszt és kutyabőr hull reá mint zápor ;
Gyalog vitéz közte alig találkozik,
Mindegyik „n e m e s s é-l o v a g g á“ változik.

No csak rajta vitéz czimeres lovagok!
A nemzet szent jogán dőrén tapodjatok :
Kivületek minden jól látja, — ki nem vak,
„Hogy ti nem lovagok vagytok, - inkább lovak.“

E dicső hivatást ne is tagadjátok,
Hisz ti a hatalom szekerét vonjátok, —
Czifra szerszámtokban ott ugráltok büszkén,
Az önkény ostora hajt át „bokron-tüskén.“

Zablakint van vetve szátokba a kereszt,
Mely titeket soha szabadon nem ereszt;
Száguldhattok ugyan, — de mindig csak arra,
A merre igazgat a szekérnek ura.

Ordók — keresztekért fizettetek jó bért,
Jellem, szabadság ment váltságul azokért :
Itt hát veszteségtek bizonyos — világos,
„Nevetek hiretek lett kétes, homályos.“

De a „kutyabőrhöz“ olcson jutottatok,
Az irás szerint csak bőrért bőrt adtatok.
E furcsa cserével ti jártatok jobban,
„Emberbőr helyett most kutyabőrötök van.“

P a p i r r á g ó.

Boldog időket!!

(a „Pesti Napló“ Dec. 1. menyegzőjére.)

Rég volt! hogy az idétlen kis „csecsemőtt“ a fagyos sir
Zárta ölébe korán, bús fájdalmid után.
Pártfegyelem gyász fátyla takart be méla sötétben,
S tengete hogy lehetett: felpanaszolt kenyeren.
Adtak a hogy adtak alamizsnát; társid előled —
„Esti Lapu“ s „Jankó“ markodból kicsipék.
Sőt Zichi többet tőn, — nyakadat metszetni kivánta,
S ifju kaczér lánykát tenni akart be helyéd!
Jött Jehovád a papus, s haragos pír lángola arczán, —
Hogy élsz, néki köszönd — ő volt mentorod ám!?
— Folyt az idő — a kaczár kis lány serdülve repes már,
Hütlen szárnyak alatt! csábitója akadt!..
Vig az öreg özvegy s vigyorog kéjittas örömben —
Álmos évi után, éber lesz ezután!?
Nagy az öröm! örvend a Deák-clubb, pártfegyelem rikogat szint!
Azt hiszi éke leend lágy Zsiga bátya megint.
A „feleség“ kicsapá a királyi „Pált“ s a „Jenőt“ is
Férje ugyan mondja: „csak titkon hozza“!
Majd ha a szép szó csábingert nem adhat a bot jő,
S szétfut a gyenge legény — s nem megy vissza szegény!!

* * *

Béke veled uj pár! Élj boldog időt ezután már!
— Három év szereped, .. s bukti örökre veled!

Ciconia.

Történeti adómák.

Nagy Fridriknek szokása volt, valahányszor egy katona belépett testőrseregébe, három kérdést intézni hozzá, t. i.: „Hány éves vagy? Mennyi ideje hogy szolgálsz? Meg-vagy-e elégedve fizetéseddel és a bánással? Megtörtént, hogy egy Francziaországban született ifju katona porosz szolgálatba lépett. Külsejének köszönhette felvétetését egyedül — mert németül egy szót sem tudott, azért tehát kapitánya megtanitá a 3. rendbeli kérdésre adandó feleletre; és ennek utána kirukult a glédába — hová a császár csakhamar meg is érkezett. A véletlen azonban úgy akarta, hogy most a császár a kérdéseket megforditva intézte a fiatal katonához, miből aztán ez a czifra párbeszéd keletkezett:

Mióta szolgálsz?

Huszonegy éve.

Hány éves vagy?

Egy.

A császár mindinkább nagyobb szemeket meresztve, boszusan kiáltott fel: — egyikünk eszét vesztette el!

A katona, ki ezt a harmadik kérdésnek gondolá szilárd hangon felelé:

— Felséged engedelmével — mindkettő. —

V-ik Károly vadászat közben magánosan eltévedt egy nagy rengetegben hol egy házikába jutván, 4 emberre talált, kik alvást szinlelve fejüket sem mozdíták! Egyik végre felkelt s szemeit dörzsölve a királyhoz közeledett azt mondván neki:

— azt álmodtam hogy felséged óráját elvettem, — s azt szépen kivette a nyakából és eldugta tarisnyájába.

Előjön a 2-ik s hasonló módon kezdi:

- azt álmodtam hogy felséged köpenyje nekem igen jól áll, s azt róla levevén magára ölté.

Jön a 3-ik s folytatja:

Én meg azt álmodtam, hogy én önnel pénztárczát cseréltem, s azt valóban meg is tette.

Utóljára a negyedik is előjön, s engedelmet kért, hogy ö meg azt álmodván mintha Ő Felsége arany lánczát neki adta volna emlékbe — miért és azt azonnal meg is valósitá.

Ekkor a császár látván, hogy haramiák közt van, sipjával jelt adott, s emberei szerencsésen rátaláltak. Most tehát a császáron volt a sor álmadni, ki is igy szóla. Itt emberek vannak kik mindent álmodtak, mint akartak.

Hadd álmodjam én is!

Én pedig hát azt álmodtam, hogy négy embert láttam az akasztófán logni — engedjétek meg, hogy én is valósithassam álmomat.

A négy haramia nehány percz mulva csakugyan egymás mellett lógott egy cserfán.

Egy basáskodó pap, vagy a porúl járt Szent Átya.

Van egy pap az alföld egyik városában,
Oly kövér és gazdag, majd elfúl a hájban.
Terjedelmes hasát alig birja testje,
Kutya baja sincsen . . . azért hizik persze.
„Tedeum laudamus“!
Szokott refreinje.

Ugy szokásból néha még is panaszkodik,
Hogy mily terhes a lét, terhes most megélni.
Nehéz a szegénynek — mint mondani szokta —
Ha üres a zsebe s asztala fiókja.
„Tedeum laudamus! . .
Az enyém nem üres“

Tedeum nem biz a, nem üres az övé;
Van mind a kettőben pénz és kenyér elég.
De, csitt meg ne hallja ám a harangozó,
Mert ki kolompolja tüstént — a rosz kopó.
Tedeum laudamus . . .
Uram mentsd meg attól! . . .

Ha ki kolompolná ez a bitang kölyök,
Tüstént meg rohaná, mint ostromló török
A sok foltosszegény — pártolást kereső
„Szent czélra áldozni“ — meg tudj fene mi kő.
Tedeum laudamus! . .
Ettől uram mentsd meg!

Történt egy izben hogy bekapott ökeme!
Mámoros fejjel oszt a templomba mene,
Gyontatni e, vagy tán egyebet csinálni,
Szokott méltósággal hiveit számlálni . . . .
„Tedeum laudamus! . . .
Én megáldlak téged.“

Megáldá a népet, különösen egyet,
Szemet szúrt ez áldás; mindent megdöbbentett.
Foganatos is lett a „t e n y e r e s“ áldás
Rózsákat fakasztott: oly szép arcz a rózsás.
„Tedeum laudamus“!
Itt aztán meg esett!!

Megnyilt ez á l d á s r a! zsebe, kamarája,
Hogy is ne nyilt vona; kénytelen lett rája.
Mert az „áldást“ kapó, majd hogy megcsömörlött,
Irt kelle mázolni arra, minél előbb;
„Tedeum laudamus“
A törvény nem kimél.

Igy veszte rajta hát az uzsorás atya;
Dühében, „mert dühös“ szent fejét vakarta —
Kelepczébe ugrott önkényes tudattal.
Alig vonatá ki magát pár százattal.
„Tedeum laudamus!“
Még is kivonatá.

Bökfy.

Nógrádi krónika.

F i l l e r e s y U z a b l e v e l e B i l y o g o s y Z a c h a r i á s h o z!

Drága barátom! No most már szépen elrendeztünk bizottmányi gyülés helyiségit! Azok a franya b i z o t t m á n y t a l a n tagok elrekesztettünk külön ketreczbe! most ketreczből néznek minket, mint farkas a jámbor birka nyájat! ugy kell nekik! mit lábatlankodta mindig ott, hol elnök s z a v a z ó g é p felállitotta! mikor szavazógép néha javába müködte, akor franya farkas, sugta valami vadat jámbor birka fülébe, s ez mint bolond óra ütötte kettő helyet nigyet! most már egészen máskép megvan, ma például elögyüte bihari petitio, elnök főispán ö méltósága, felhuzta szavazógép, ez lejárta magát hiba nélkül! ütöte ö t v e n n é g y! bihari kérvény pedig jutotta mély s igy poklok fenekére!

De micsoda szemtelenség is, kérni valamit boldog országba! hát nincs elég bilyog? nincs elég adó? közös hadsereg? nincs elég pénz? (no az nincs!) hát mi kell még?! vitéz magyar nép szereti dicsőség, mely járja verekedisel, atyaskodó kormány küldi öket Dalmátyusok közé! oh dicsöségben agyon halhatja magát! majd ö gondoskodja arrol is, ki csinálja neki igazság! ne kivánja minden szabadság egyszere!

De én még nem vagyom megnyugodva! megláta én, egy pár farkas kölyök jámbor birkák közte! mellettem is ülte egy, ugyancsak vicsorgata agyarat, midőn jóravaló akolbeli szólta. „Ki látja enyim belsejét, ha érdekből, vagy meggyőződésből beszélte-e én.“ talán bizon nevete is a franya vadálat!

Én tehát inditványozom valami!

Minden b i z o t t m á n y t a l a n tag, ki akarja bemeni ketreczbe, tekintetes megye czimerivel ellátott bilyogal homlokán megsütesik! hogy jámbor akolbeli kortes–szavazógép, ki nem tanulta semmi, és üli magát zöld asztal mellett, meggyőződést szereze magának nekünknek, demokratikus elveinkről.

Ezen inditványomat kirek kinyomatni, és először is Bihar vármegyibe küldeni!

No ugy e jó lesz! barátod

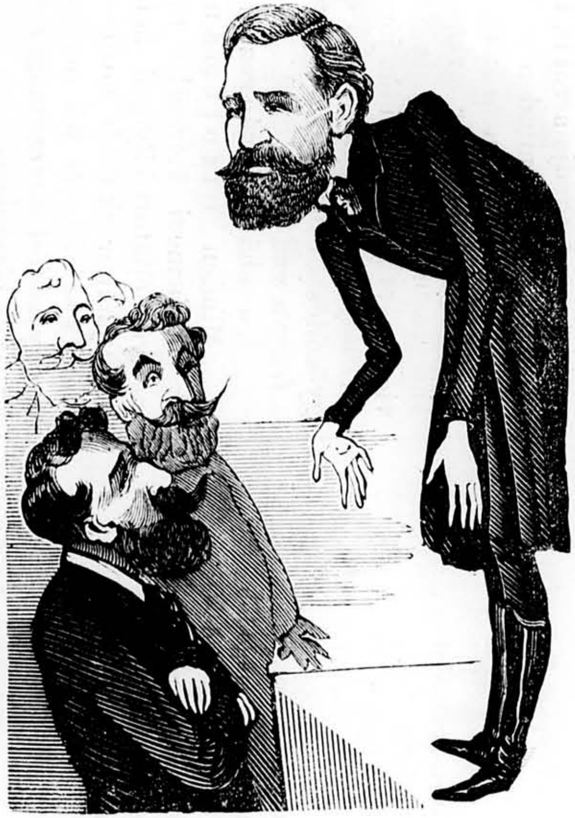
Fillersy Uzab.

Érdekes és mulatságos jelenetek a képviselő Házban

megörökitve az utókor számára.

I.

Tóth Vilmos államtitkár

nagyszerü pukkedlija midőn saját zsebére szavazván ezt mondá: „hic sum."

II.

Rimanóczi Kassa érdemes képviselője

midőn szüz beszédje alatt gőzfürdőt vett.

III.

Miletics Svetozár

IV.

Bánó Jósef

V.

A pénzügy minister ur

a pénzügyi bizottság referádája után.

VII.

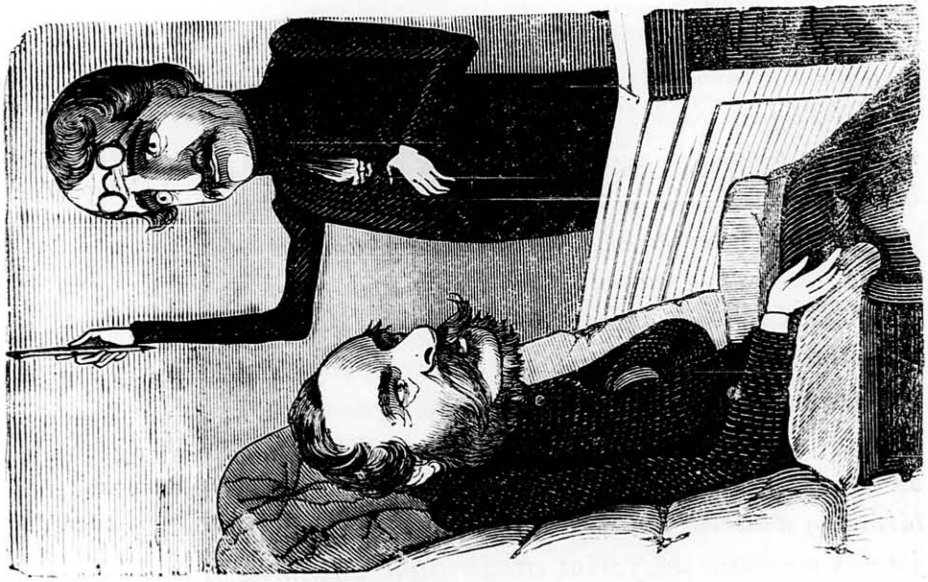
Lónyai pénzügyminiszter ur

nyugodt álmai a hét bátor férfiu absolutioja után.

VI.

Lónyai pénzügyminiszter ur

Ghiczy beszédje alatt.

midőn a tisztelt Ház elé rövid törvény-javaslatokat terjeszt s interpellál.

azon hét bátor férfiak egyike kinek feje felett már rémségesen függ a Damokles kardja.

Lónyai: Kutba estem ki huz ki?
Juszth: Itt vagyok én uram a te jó és hiv szolgád.

Eredeti levelek.

Ides czimborám Matyi!

Csak látom én hogy egy hét sem mulhatik el a melyiken egy egy czimeres marha ne kerülne a kezem alatt lévö nyájba. Ebbül hát csak az a tanuság, hogy sok marhája van az uristennek olyan, a melyik két lábon jár, oszt galádabbákat tesz, mint az igazándi jószág. Se hite se becsületi a feki egye meg s csak az emberek csufjára van a napvilágon.

Ihol van ni ott Pesten Virgyilius próféta főtisztelendősége! Vót már ökeme mindenféle párton, bolonditotta Böszörményit, kokettirozott Tisza urammal, hizelkedett Horváth Bódi ü nagyságának, lótott futott mint a kódorgó száraz isten nyila Berlinbe Turinba, osztán most még is felcsapott valóságos pápa katonájának a pernahájder. Már csak azt várom kedves komám Matyi! hogy annak a sok vén tarsolynak no tudod azoknak a pesti kofáknak, kiknek gyülést tartogat, mikor fogja azt perédikálni, hogy jó a széna enni.

Csak sosem írünk jót komám! ott van ni Napoleon császár sem rugja már el a bocskort, nem akarja özvegyen hagyni a szip aszszonyt . . sőt még fenyegetődzik a vén deres, hogy majd kordában tartja ő — nem a felesigit, mert ahhoz nincs ü felséginek elegendö hátultöltö fegyvere, — hanem hát a szabadságot.

Ni ni komám! Hát Lonyai tens uram ott ül i még abba a piros bársony karszékbe? az árgyérussát még ugyan csak karó közzé szoritatták ü kigyelmit, nem tudom, kibujik i abból a sok feki numerusból oly könyen mint a temesvári erdöböl.

Bizony komám nem kis mesterség ám ott az utólsó garasról is számolni, hol a szomszéd sógor is könyökig kaparász a kaszszában. A fene lenne ily bugyillárisnak a pénztárnoka, de nem én. Node hát hiszen nem féltem én Lónyai tens uramat, ki vágja ü kigyelme magát a bajból, ha másként nem menne, ugy tesz ü kigyelme majd mint az egyszeri biró meg notárius, kik ugy számoltak be a falunak: jöttünk mentünk száz forint, ettünk ittunk száz forint, summa summarum három száz forint.

Hanem hé Matyi! még kutya egy gusztusok van ám azoknak a dalmatyiknak is, nem a disznófülit meg orrát eszik tormával, hanem a szegény katonákét. Fene essék a hasukba nem tudnak fügét enni, hisz ugy terem ott ez a csemege, mint Beregben a füzfa alma.

Képzelem, ha Pulszki oda tolná az orrát, minő apetitust csinálna nekik, még csak abból csaphatnának ám lakzit azok a dalmatyik ugy-e komám?

Veszetül folyhatnak ott abban a görbe országban a dogok pajtás! nem irigylem az egységes hadsereg dicsösigit egy cseppet se, mikor meg a komandározó gyenerális Auszpereg uram is majd ott hagyta a fülit poszpásztnak.

Hallom ides komám! hogy a pesti nemes juhász fiatalság között ribillió ütött ki a farakk és az attilla végett? Egy része fecske farkban csoszogó kalucsliban, nimet bugyogóban és köcsög kalapban szeretné járni a farsangon a kuferczest. Hogy a szél verné öszve a bokáját ebben a pompás közösügyes uniformisban, annak a nimet-magyar legénynek a ki ily farsangi bolonddá teszi magát — ha leány vónék ecsém! a szoknyámat se mutatnám az ilyen barázda billegtetönek. De hiszen csak próbálják megtenni ezt a csufot a magyar ruhán, kanyaritok édes komám olyan verset a nyakuk közzé, hogy megbödül bele az egész kollegium.

Isten áldjon meg ott a váczi kóterban pajtás! három hónap nem a világ már majd csak elélünk valahogy ha addig meg nem hallunk.

Karakán Marczi.

A reveremda csalhatatlansága.

Bohózatos opera 3 felvonásban. Szövegét irta Lonkain et Comp. Zenéjet fujja egy álmos magyar. Elöadatik a nagy napok estvéjén Rómában.

Személyek.

Nonpossumus tata: Krisztusnak csalhatatlan helytartója!

Páter Tritroty János, gyászba öltözött bus eminentia.

Virgilius, jezsuita barát.

Püspökök, papok, apáczák, barátok, szellemek, harangzugás, tömjén füst, chorus.

I-ső Felvonás.

(Történik Esztergomban.)

Páter Tritytroty (magában dudol) Fáj szivem, sir lelkem szentegyházunk érted,
Luther és Kalvinus öszevissza tépett.
Orvosolni kéne azonnal szaporán —
Ellenid megtörni. . . .

Chorus........ s vigadni paptorán.

Páter Tritytroty (Átszellemülten kezeit öszvekulcsolja) Óh de mi utódok ifju tüzzel ujra
Harczra kelünk, harczunk a győzelmet hivja.

Chorus (Nápoly felé fordulva) A bősz nép kemény bár de laza eretnek. .
Diadalma, leend rajta a keresztnek.

Páter Tritytroty. Felhát reverendák! Róma hiv-fel Róma!
Bucsujárásra és szent Concilumra,
Jöjjetek püspökök Pius papa mondja:
A csalhatlanság felszentelt bolondja.

Chorus: Menjetek püspökök......

Páter Tritytroty:...... jöjjetek, jöjjetek –
Hogy még itt az életben üdvezüljetek.

Chorus: Menjen Szilágyi is.. hadd lássa a világ,
Az ultramontánok vezérét s nagy fiát. —

Virgilius jezsuita barát (szemforgatva térdepelve)
Ha menni lehetne hintóba nem gyalog
Tán én is elmennék mint a többi papok.
Nincs vágott dohányom, maradok hát itthon.
Ugy is vagyok én szellemileg titkon.

Barátok: Ha mennének anyáczák apáczák talán még
Ráadnók a fejünket, hogy mi is elmennénk.

Apáczák: Mi nem megyünk, a mama
A parancsot kiadta:
Gyászolnunk kell Borbálát. .
És őriznünk....

Barátok:...... papok reverendaját.

II-ik Felvonás.

Chorus. Boldog apostolok! kik utra keltetek
Munkálni üdvét a földi seregeknek.
Megnyilnak az egek . . örülnek a szentek . .
Az égi angyalok dicsö hymnust zengnek.

Páter Tritytroty: (zokogva) Fáj a szivem, jaj jaj szemem könybe lábad
Hogy itten kell hagynom az aklot és nyájat
De megjövök ujra és a viszonlátás annál kedvesebb lesz.

Chorus:..... oh menj menj hát primás, .
Hallod, mi rémesen zugnak a harangok
Csak Besze János nem tud adni most hangot.

Páter Tritytroty: Üdv legyen veletek.....

Chorus:..... Nyájad ha szereted
Hozzál majd Rómából szentelt ereklyéket
Tömjént, csodatevő szüz Mária képet.

Páter Tritytroty: Hozok édes nyájam egész egy ferslággal
A Krisztus fogából is egynehány zsákkal
Máriának szivét jó mézes kalácsból
Töpörtös pogácsát és az Angyal várból.

Chorus: Kisérje hát áldás minden lépteidet
Átkozzátok el majd az eretnek hitet.]

Apaczák: (görögtüz fényénél balletet tánczolnak.)

Magyar Állam: Elmentek a hivek az üdv hazájaba,
Menyei diszterem elöcsarnokába
Róma örökváros! tárd ki kapuidat
Fogadd kebeledbe leghübb juhaidat,
Van a kámzsájokban anyi Péterfillér,
Mely elég leend a jövő üdvözségért.

III-ik Felvonás.

(Az Angyalvár előtt)

Páter Tritytroty: Ittvagyunk a pápák hirneves honában
A menyei fényben megvénült Rómában,
Szent Péter apostol dominiumában,
A jezsuitáknak asiliumában.

Püspökök: Menjünk gyorsan menjünk fel az Angyal várba
Fiait a papa, réges régen várja.
Csókuljuk a kezét térdeit és lábát
Ha Romában vagyunk lássuk hát a pápát.

Változás.

(fényes terem a vadikában)

Páter Tritytroty: Szentség! csalhatatlan szentséges ur im itt
Láthatod egy truppban vakbuzkó hiveid(leborulnak mind)

Nonpossumus papa: (teljes ornátusban bibornokoktól környezve ajtatos hókusz pokuszok közt kezeit nyája fölé terpesztve.) Üdv legyen a világ dicsö ünnepének. Üdv hozot t titeket, drága hü testvérek Hol vannak hádd látom a Péter fillérek? Mert én bizony itten szegényesen élek.

Páter Tritytroty: Hosztunk szentség! fillért, hogy megne halj éhen
Ötven szamárháttal, talán eléglészen.

Nonposumus papa. Édes gyermekeim igy már csak szeretlek. Mégis fogom kérni mingyárt a szenteket: Hogy a kinek büne volna még rováson. — absolválja rögtön s mindent megbocsásson. De most gyermekeim a munkát kezdjük el. Fel a Szent zsinatra . . . . .

Mind...... az ur nevében fel.

Püspökök: Mit tegyünk szentatyánk hódoló juhait
Nyitott füllel, szájjal várjuk parancsaid

Nonpossumus papa: Mondjátok ki hogy a Krisztus helytartója csalhatatlan....

Neháy hallgató eretnek (magukban).... lenne, ha ember nem volna.

Chorus: Biboros palástba csoszogó szent atyánk.
Térden csuszva kérünk, ne haragudj reánk
Hiszen ha ezt az szót mi, ki is mondanánk.
Szentháromság üttse nem hinné a világ. —

Nonpossumus papa: (dühvel) Az atya és fiu szentlélek nevében
Menjetek pokolba . . várnak rátok épen. (a függöny legördül s a szent Conciliumnak vége.)

Diskursus

Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Mihály: Ni ni szomszéd, magának jó spuriussa szokott lenni az efféle dolgokban . . mit gondol, kik lesznek azon bátor férfiak a mamelukok közzül, kik Lónyai ur számadásának megvizsgálására vállalkoznak ?

Iczik: Hát elsü lesz a gróf Csáky Tivadar ! 2-ik a megáldott Bánó Juzska ! harmadik Paczulai tens orr ; 4-ik Túth Vilmos álomtitkár orr ; 5-ik a barun Kemény Gábur ! 6-ik a borokban született Ivanka Zsiga, és a 7-ik Einer von unsere Leute a Vodjaner Béla !

Mihály: No hiszen gyönyörü egy kompánia lesz mondhatom, tudja szomszéd, ki tetszik nekem közöttök legjobban ? Hát Csáky gróf a poroszországi magyar legio expénztárnoka !

Iczik: Hogy hogy, Mihály gazda ?

Mihály: Hát tudja szomszéd 66-ban Ő Méltósága másfél millió frankot kapott a markába a magyar légio szervezési költségeire, aztán . .

Iczik: elkártyázta a nemes gráf Párisban az egész magyar légiut.

Mihály: Hát a szomszéd is tudja ?

Iczik: Halluttam, hallja khend, hisz ezt akhur a verebek is csiripulták. Még azt is thodom lássa khend — hugy Párisban csakugyan szervezett a gráf, Kumáromi Gyürgygyel együtt egy legiót . . . grizettekből.

Azon előfizetőinket, kiknek előfizetése november végével lejárt, tisztelettel kérjük szíveskedjenek azt mielőbb megujitani, hogy lapunk küldésében megszakadás ne történjék.

Szeretet fillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros Károly 600 frt pénzbirsága költségeinek fedezéséhez járult :

Bónis Menyhértné ő nsga N.-Körösön : 1 frttal.

Fogadja a szives adakozó a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadó-hivatal.

Ludas Matyi gyors postája.

Illuváts János úrnak Hajdicsityán : Küldjük a 43. számot most 2-szor.

Szabó János úrnak Somogy-Sellyen : A póstán fogunk tudakozódni ki vette át az összeget, s azonnal intézkedünk.

Bagoly János úrnak. Küldjük.

Papirrágónak : Most látjuk először ; az előbbi alkalmasint a volt szerkesztő zsebébe rekedt.

Szapuló Matyinak. Mi a baj drusza ! hogy annyira meglapulsz — eső s hó viz bőven, és te még sem szapulsz.

Értesités.

A

LUDAS MATYI

1870-dik évi nagy képes naptár

ezután minden tömeges megrendelés — akár **készpénzre**, akár **utánvétre** avagy **bizományba** — egyenesen pesti könyvárus **Aigner Lajos** urhoz (váczi utcza 18. sz. „Nemzeti szálloda“) mint főbizományoshoz intézendő.

Ha egyszerre legalább is 10 példányra történik a megrendelés 30 % engedtetik.

Mészáros Károly,
kiadótulajdonos.

Rajzoló: VIRÁGHEGYI. — Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI. — Kiadó tulajdonos MÉSZÁROS KÁROLY. — Metsző HUSZKA.

Nyomatott Kunosy és Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)